נטילת נשמה אף קודש דבר שיש בו נטילת נשמה ואי בנוגע נטילת נשמה מי איכא אלא באכילה ואכתי מיבעי ליה לטמא שאכל בשר קודש לפני זריקה דאתמר טמא שאכל בשר קודש לפני זריקה ריש לקיש אמר לוקה ורבי יוחנן אמר [א] אינו לוקה ריש לקיש אמר לוקה בכל קודש לא תגע לא שנא לפני זריקה ולא שנא לאחר זריקה רבי יוחנן אמר אינו לוקה [א] כדתני ברדלא אתיא טומאתו טומאתו וכי כתב ההוא לאחר זריקה אם כן לימא קרא בקודש מאי בכל קודש ש"מ תרתי גופא טמא שאכל בשר קודש לפני זריקה ר"ל אמר לוקה רבי יוחנן אמר אינו לוקה אמר אביי מחלוקת בטומאת הגוף אבל בטומאת בשר דברי הכל לוקה דאמר (א) קרא [1] והבשר לרבות עצים ולבונה [ב] דלאו בני אכילה נינהו ואפילו הכי רבינהו קרא ורבא אמר מחלוקת [ג] בטומאת הגוף אבל בטומאת בשר דברי הכל אינו לוקה מאי טעמא כיון דלא קרינא ביה [2] וטומאתו עליו ונכרתה לא קרינא ביה [1] והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל והאמר מר והבשר לרבות עצים ולבונה הכא במאי עסקינן כגון שקדשו בכלי דנעשה כמי שקרבו כל [ד] מתיריו דתנן כל שיש לו מתירים משקרבו מתיריו כל שאין לו מתירין משקדש בכלי איתמר המעלה אברי בהמה טמאה ע"ג המזבח ריש לקיש אמר לוקה רבי יוחנן אמר אינו לוקה ריש לקיש אמר לוקה טהורה אין טמאה לא ולאו הבא מכלל עשה לוקין עליו ורבי יוחנן אמר [ה] אין לוקין עליו לאו הבא מכלל עשה אין לוקין עליו מותיב רבי ירמיה [ו] [3] אותה תאכלו ולא בהמה טמאה ולאו הבא מכלל עשה א"ל רבי יעקב לרבי ירמיה בר תחליפא אסברא לך באברי בהמה טמאה דכולי עלמא לא פליגי כי פליגי בחיה והכי איתמר [ז] רבי יוחנן אמר עובר בעשה ריש לקיש אמר אינו עובר בולא כלום רבי יוחנן אמר עובר בעשה בהמה אין חיה לא [ח] ריש לקיש אמר אינו עובר עליו בולא כלום ההוא למצוה מותיב רבא אילו נאמר [4] קרבן לה' בהמה הייתי אומר חיה בכלל בהמה כענין שנאמר [5] זאת הבהמה אשר תאכלו שור שה כשבים ושה עזים איל וצבי וגו' תלמוד לומר [4] בקר וצאן בקר וצאן אמרתי לך ולא חיה יכול לא יביא ואם הביא כשר הא למה זה דומה לתלמיד שאמר לו רבו הבא לי חטים והביא לו חטים ושעורים שאינו כמעביר על דבריו אלא מוסיף על דבריו וכשר תלמוד לומר בקר וצאן [ט] בקר וצאן אמרתי לך ולא חיה הא למה זה דומה לתלמיד שאמר לו רבו אל תביא לי אלא חיטין והביא לו חיטין ושעורים שאינו כמוסיף על דבריו אלא כמעביר על דבריו

נטילת נשמה. כרת: **ואכתי מיבעי ליה כו'.** וכיון דלאחר זריקה נפקא לן מיניה היכי יליף מיניה תרתי: **אפילו טומאתו עליו.** אזהרת טמא שלא יאכל קדש אלמא אזהרתו מעונשו ילפא ועונשו לאחר זריקה הוא ולא לפני זריקה כדקתני בגמ' דהקומץ רבה (מנחות כה:) [ח] יכול יהו חייבין עליו משום טומאה לפני זריקת דמים תלמוד לומר כל טהור יאכל בשר והנפש אשר תאכל בשר וגו' (ויקרא ז) הניתר לטהורים חייבין עליו משום טומאה שאין ניתר לטהורים אין חייבים עליו משום טומאה: **אם כן.** דלאוכל לאחר זריקה [י] אתא קרא לכתוב בקדש ולא אמינא לאחר זריקה הוא דומיא דעונש: **מחלוקת בטומאת הגוף.** כההוא קאמר ר' יוחנן אינו לוקה דנפקא ליה אזהרה מעונש: **אבל טומאת בשר.** טהור שאכל את הטמא דאזהרה דידיה בהדיא כתיבי [יא] והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל (שם) דברי הכל לוקה: **דאמר מר והבשר.** יתירא דכתיב בסיפיה והבשר כל טהור וגו': **לרבות עצים ולבונה.** לטומאת עצמן דחיבת הקדש מכשרתם [ט] לשוינהו אוכלא ואע"ג דהני לאו בני אכילה נינהו ובשר לפני זריקה לא גרע מינייהו: ה"ג **ורבא אמר** [ב] **בטומאת הגוף אבל טומאת בשר איפליגו לעונש.** דסמיך לי' והנפש אשר תאכל בשר דאוקימנא כלאחר (ו) (זריקת בשר): **שקדשו בכלי.** עצים שחתה אותן במחתת כלי שרת מעל המזבח עם גחלים ולבונה שקידשה בבזיכין דאפי' כרת בטומאת [ג] הגוף נמי אית בהו: **דתנן** [ד]. לקמן בפרק בית שמאי (דף מה:) גבי טומאת הגוף: **כל שיש לו מתירין.** המתירין אותו באכילה חייבין עליו משום טומאה משקרבו מתיריו, ושאין לו מתירין משקדש בכלי: **בהמה טמאה.** סוסים וגמלים: **טהורים** [טו] **אין.** מן הבקר ומן הצאן תקריבו: **אותה תאכלו.** מפרסת פרסה ומעלת גרה: **ולאו הבא מכלל עשה עשה.** כך שנויה בתוך [טז] הברייתא ומסקינן בלא תעשה מניין תלמוד לומר אך את זה לא תאכלו אלמא מלאיצטריך לא תעשה אחריה [יז] לאו אזהרה הוא: **דכ"ע ל"פ.** דעשה הוא דאיכא ותו לא: **כי פליגי בחיה.** ולא לענין מלקות אלא לעשה ולאימור [יח] נמי איפוך דרבי יוחנן לריש [יט] לקיש * והכי הוה שמיע ליה לרבי יעקב: **ההוא למצוה.** בהמה מצוה להקריב וחיה רשות ומיהו טמאה ודאי לא דכתיב ממשקה ישראל מן המותר לישראל בפרק קמא דמנחות (דף ו.) גבי טריפה: **אילו נאמר קרבן לה' מן הבהמה.** ולא פירש בקר וצאן: **הייתי אומר כו'.** כענין שנאמר זאת הבהמה וכתיב בתריה איל וצבי: (ג) תרי בקר וצאן כתיבי התם (ויקרא א) מן הבקר ומן הצאן תקריבו והדר כתיב אם עולה קרבנו מן הבקר ואם מן הצאן קרבנו מן הכשבים:

פסול

לי אלא בעשה בלא תעשה מנין: **שאינו** כמעביר על דבריו. אע"פ שאין זה מביא אלא חיה לבדה, כיון דמרצונו מביא הקרבן אין זה מעביר שהרי תלה בדעתו: **אלא** במעביר על דבריו. ל"ע במעילה [ל] (דף כ:) ובפ' אלמנה ניזונת (כתובות נח:) גבי זבן לי ליתכא ואזיל זבן ליה כורא:

והבשר לרבות עצים ולבונה. מהכא נפקא לן דחיבת הקודש מכשרת [ט] ומקשים הא דאמר בפ' קמא דפסחים (דף יט.) [י] משקי בי מדבחיא דכן כגון יין ושמן אמאי ליתכשרו בחיבת הקודש כמו עצים ולבונה וי"ל דחיבת הקודש מהניא לשווי אוכל מוכשר [כ] מידי דדמי לאוכל כגון עצים ולבונה שהוא דבר עב וקשה כעין אוכל אבל לשווי המשקה כאוכל מוכשר [כ] לא מהניא חיבת הקודש ואם תאמר הא דאמר בפ' כל שעה (פסחים כד.) והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל למה לי אם אינו ענין לגופו דנפקא ליה מלא תוכל לאכול בשעריך תנהו ענין לכל איסורין שבתורה הא איצטריך לגופיה דלקי אעצים ולבונה ויש לומר כיון דאיתרבאי עצים ולבונה מייתורא דוהבשר ממילא אשמעינן [כא] דלקי מלא תוכל לאכול בשעריך ודברי תימה הוא מנלן דאתא לרבות עצים ולבונה דילמא דווקא לבשר קאתי דמהניא ליה חיבת הקדש ולא בעית [כב] הכשר: **ואפי'** הכי רבינהו קרא. משמע שהיא דרשה גמורה ולא אסמכתא וכן משמע בפרק שני דחולין (דף לו:) דחיבת הקודש דאורייתא ולא כפירוש הקונט' דלקמן בסוף פ' בית שמאי (דף מו:) דקאמר והאמר מר והבשר לרבות עצים ולבונה ומשני לפסולא בעלמא ופי' בקונטרס מדרבנן וכן בפסחים בפרק כל שעה (דף לה.) דקרי ליה מעלה פירש בקונטרס מעלה דרבנן ואי אפשר לומר כן דהכי נמי הביא כפרתו אוכל בקדשים קאמר התם מעלה דאורייתא [כג] הוא דמקראי נפקא לן בפ' הערל (יבמות עד:) והא דקאמר לקמן פסולא בעלמא היינו דליכא מלקות אלא איסור [ל] דאורייתא וצריך לדקדק אי אתיא מילתא דאביי [כד] דהכא כהני תרי לישני דלקמן פרק ב"ש (דף מו:):

שקדש בכלי. תימה מה קידוש כלי יש בעצים דאי מה שמנקעין אותו בקורדום כשהיו מתליעים אותו הא קורדום אינו כלי שרת כדמשמע בתוספתא [ל] כדתניא השואל קורדום של הקדש בקע בו וכא חבירו ובקע בו כולן מעלו נתנה לחבירו וחבירו לחבירו הראשון מעל והשני לא מעל ובעולה אינו כן נתנה לחבירו וחבירו לחבירו כולן מעלו והקונטרס פירש דמיירי הכא בעצים שחתה במחתת [כה] כלי שרת מעל המזבח עם גחלים ואין [כו] משמע דכמס' תמיד (דף כח:) משמע שהיה חותה מן המאוכלות הפנימיות [כז] ומיהו י"ל לא בתרומת הדשן מיירי אלא ביוה"כ (מ) שחותה גחלים לקטרת ונראה דקידוש כלי דעצים היינו דמשכי [כח] להו בגיזרין אע"ג [כט] דקורדום לאו כלי שרת הוא כדאמר בפרק י"ב דמנחות (דף קח.) עצים כמה דלא משכי להו בגיזרין לא מיתכשרי והא דאמר בהקומץ רבה (שם כח.) ילאו עצים שאין מקבלים טומאה היינו קודם קידוש כלי (ס):

אותה תאכלו. אסיפא סמיך (מ) דקתני בתורת כהנים (ע) אין

עין משפט נר מצוה

יט א ב מיי' פי"ח מהל' פסה"מ הלכה יב:
כ ג מיי' פ"ו מהלכות איסורי מזבח הלכה ח:
כא ד מיי' פי"ח מהל' פסה"מ הלכה נח:
כב ה ו מיי' פ"ב מהל' איסורי מזבח הלכה ו [דלוקה ועיין כ"מ מפרש טעמו דהא דמספק הש"ס דכ"ע לא פליגי היינו דכ"ע ס"ל דלוקה ודלא כפרש"י ע"ש]:
כג ז מיי' פרק א מהל' מעה"ק הלכה א:

◆

גליון הש"ס

רש"י ד"ה כי פליגי בחיה וכו' והכי הוה שמיע ליה. וכה"ג שבת דף עו ע"א נדה דף כד ע"א:

◆

מוסף רש"י

נטילת נשמה. הבא למקדש טמא בכרת, שנאמר (במדבר יט) ונכרתה כי את מקדש ה' טמא: אף קודש דבר שיש בו נטילת נשמה. דהיינו אכילה בטומאה שהוא גבי קדש בכרת ואוכל תרומה בטומאה במיתה, דכתיב (ויקרא כב) ומתו בו כי יחללוהו (יבמות עה.) והבשר לרבות עצים ולבונה. ו"ו יתירה, לרבות עצים ולבונה של קודש לטומאה, וקאי אדלעיל והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל והבשר (פסחים כד.). או: והבשר יתירה הוא דהא רישיה דקרא בבשר משתעי, לרבות עצים ולבונה לקבל טומאת אוכלין (חולין לו:). הא דעצי המערכה מקבלים טומאה, מדרבנן היא משום חיבת הקודש וקרא אסמכתא בעלמא, דהא עצים בעלמא לא מקבלי טומאה (מנחות כא. ועי' חולין לו.) כל שיש לו מתירים. כגון שלמים וחטאת ואשם דדמן מתיר האימורין להקטרה והבשר לכהנים, או דבר שיש לו מתירין למאכל בלבד, כגון עולת העוף ושולת בהמה ושעירים ופרים הנשרפין דדמן מתירין למזבח, וכגון שתי הלחם דדמן של כבשים הן מתירין אותן, וכגון לחם הפנים דבזיכין מתירין אותו ומנחות שניתרות בקומץ: משקרבו מתיריו. אין חייבין עליהם משום נותר וטמא ופיגול עד שיקרבו מתירין, דהכי כתיב בפיגול דשלמים לא ירצה ואמרינן (לעיל כח:) כהרצאת כשר כך הרצאת פיגול פי' דליתי נותר וטמא מפיגול (מעילה י.) כל שאין לו מתירין. כגון מנחת כהנים וכהן משיח ונסכים, משיקדשו בכלי שהיא המכשרן לאכילה האמורה בהן (לקמן מה:). כגון הקומץ והלבונה וכו' דהן עצמן מתירין (מעילה שם):

◆

ליקוטים

ואכתי מיבעי ליה לטמא שאכל בשר קדש לפני זריקה. פי' וכיון דאיצטריך ליה לאחר זריקה ומפיק ליה מדאיתקש קדש למקדש כדמפרש בסמוך מה מקדש דבר שיש בו נטילת נשמה, היכי יליף מיניה אף לפני זריקה, הא ליכא ביה נטילת נשמה לפני זריקה. (תוס' שאנץ מכות יד:)

◆

שיטה מקובצת

אותה תאכלו ולא בהמה טמאה ולאו הבא מכלל עשה עשה. פי' שכך לשון המשנה ומסיים (תו"כ כה) [בברייתא] לא תעשה מנין ת"ל אך את זה כו'. ולא דק שפיר בכן בברייתא אינו כן בתו"כ והכי איתא התם ולא בהמה טמאה אין לי אלא בעשה בלא תעשה מנין כו'. והתלמוד הביא בקיצור ע"כ (תוס' מהר"ם צ"ל): אינו עובר ולאו בלום. הקשה בקונטרס בהמה טמאה נמי, ותירץ [משום דכתיב ממשקה ישראל]. וקשה דהיה טהורה נמי מי גרע ממפרים נקבה לעולה דאמרינן לקמן (דף לג:) דהריח כבעלת מום ינכנלת מום יש שני לאוין (מעילה ו.) משום כל תקריבו ומשום כל תשחטו, וי"ל דלאקוו נקבה לעולה דהויא מין (הקרבנות) [והקרבן] כמו בעל מום אבל חיה דלאו בת הקרבה היא כמו חולין לא שייך בה לאוין כמו בבעל מום וגם לא הוי [כמו] מקריב חולין לעזרה כיון שאינם ראויים לבוא בקורבן מקום מקודש, דחולין בעזרה נפקא לן מוכי ירחק ממך המקום חכמה: ההוא למצוה. פרש"י להקדים בהמה לחיה דבבהמה מצוה וחיה רשות, ולא דלא לפרש למצוה שמצוה להביא בהמה ולא חיה, דלדר"ל היינו עשה ממש. ומה שמהפך האמוראים, הכי הוה שמיע ליה לרבי יעקב מקבלה, וכיוצא בזה אשכחן בכמה מקומות: שאינו כמעביר על דבריו. וא"ת הא אין הנדון דומה לראיה שאינו מביא רק חיה לבדה והוי כמעביר שאין מביא מה שאמר לו רבו, וי"ל דלא נקיט להביא קרבן הדין עמך שהוא כמעביר על דבריו אבל הוא מביא מרצונו ובדעתו תלה ולא הוי העברה:

מסורת הש"ס

(א) מכות יד:, (ב) [לקמן מו:], פסחים כד: לה. [חולין לו:], (ג) מעילה י. לקמן מה:, (ד) [מכות יח: ע"ש], (ה) [פסחים מא: יבמות נד: נו: פח. עג: חולין פא.] ת"כ שמיני פרשה ג ה"א, ירושלמי כלאים פ"ח ה"א, ביכורים פ"א ה"ה, פ"ב ה"א, שבת פ"ז ה"ב, פסחים פ"א ה"ד, יבמות פ"ח ה"ב, קידושין פ"ד ה"ו, סנהדרין פ"ה ה"ג פ"ז ה"ה ופ"ט ה"י, (ו) עי' מכילתא משפטים פי"ב, (ז) ת"כ ויקרא נדבה פרשה ב ה"ו, (ח) ות"כ צו פרשה ט ה"ח, (ט) חולין לו:, (י) הציון אינו מדויק וצ"ל יז. עיין שם ודו"ק, (כ) [ועי' תוס' פסחים יט. ד"ה אלמא, חגיגה כג: ד"ה ויבא, מנחות כא. ד"ה ילאו, חולין לו. ד"ה אין], (ל) מעילה פ"ב ה"א, (מ) עי' תוס' לקמן סד. ד"ה מן, (נ) [ועי' תוס' מנחות קח. ד"ה לא"ג], (ס) [ועי' מכות יח: ול"ע], (ע) שמיני פ"ג ה"ב:

◆

תורה אור השלם

1. וְהַבָּשָׂר אֲשֶׁר יִגַּע בְּכָל טָמֵא לֹא יֵאָכֵל בָּאֵשׁ יִשָּׂרֵף וְהַבָּשָׂר כָּל טָהוֹר יֹאכַל בָּשָׂר: ויקרא ז, יט
2. וְהַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר תֹּאכַל בָּשָׂר מִזֶּבַח הַשְּׁלָמִים אֲשֶׁר לַיהוָה וְטֻמְאָתוֹ עָלָיו וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהִוא מֵעַמֶּיהָ: ויקרא ז, כ
3. כֹּל מַפְרֶסֶת פַּרְסָה וְשֹׁסַעַת שֶׁסַע פְּרָסֹת מַעֲלַת גֵּרָה בַּבְּהֵמָה אֹתָהּ תֹּאכֵלוּ: ויקרא יא, ג
4. דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אָדָם כִּי יַקְרִיב מִכֶּם קָרְבָּן לַיהוָה מִן הַבְּהֵמָה מִן הַבָּקָר וּמִן הַצֹּאן תַּקְרִיבוּ אֶת קָרְבַּנְכֶם: ויקרא א, ב
5. זֹאת הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר תֹּאכֵלוּ שׁוֹר שֵׂה כְשָׂבִים וְשֵׂה עִזִּים: אַיָּל וּצְבִי וְיַחְמוּר וְאַקּוֹ וְדִישֹׁן וּתְאוֹ וָזָמֶר: דברים יד, ד-ה

◆

הגהות הב"ח

(א) גמ' דברי הכל לוקה דאמר מר והבשר: (ב) רש"י ד"ה ה"ג ורבא וכו' כלאחר זריקה הס"ד ותיבת בשר נמחק: (ג) ד"ה הייתי אומר יכו' ולבי הס"ד ואח"כ מ"ה ת"ל בקר וצאן תרי בקר:

◆

שינויי נוסחאות

א] אינו לוקה רבי יוחנן לטעמיה דאמר דתני ברדלא וכו' כצ"ל (ש"מ, ילקו"ש): ב] בקצת כתי"י נוסף והא עצים ולבונה, ועי' חולין לו ספ"ב: ג] פ"א מחלוקת בטומאת בשר אבל בטומאת הגוף ד"ה אינו לוקה (ש"מ) ועי' רש"י ילקו"ש: ד] תיבת כל ליתא בכ"י וכי' ילקו"ש: ה] אמר אינו לוקה לאו הבא וכו' כצ"ל (ש"מ): ו] איתמר המעלה איברי חיה למזבח רבי יוחנן וכו' (שמכ"י): ז] בכ"י וכי' נוסף ולאו הבא מכלל עשה יכ"ה בילקו"ש: ח] תיבת עליו ליתא בכתי"י: ט] בכתי"י נוסף הקריבו, וכ"ה בילקו"ש יפה נוסף עוד אין לך בבהמה אלא בקר וצאן, הא למה זה דומה וכו', והשאר ליתא, ועי' לקו"ש: י] זריקה להוריה אתא (כתה"י): יא] כתיבא (כ"י): יב] אמר מחלוקת בטומאת הגוף אבל בטומאת בשר דברי הכל אינו לוקה. בטומאת הגוף הוא דאמר ריש לקיש לוקה דנפקא ליה מבכל קודש לא תגע אבל וכו' כצ"ל (ש"מ, וכתי"י בכתה"י): יג] צ"ל דטומאה (צ"ק, וכו' ב.): יד] צ"ל דתניא (כתה"י וכו'): טו] צ"ל טהורה (ש"מ): טז] בתוך הברייתא נמחק, וצ"ל בתורת כהנים (צ"ק) ועי' ת"כ שמיני ריש פ"ג, וגרס"ח נוסח בתוך המשנה ומסקינן אין לי אלא בעשה, בלא תעשה כו': יז] צ"ל אחרינא (כתה"י וכו' ב. ג.): יח] צ"ל ואמוראי (ש"מ, צ"ק) ואכולי ואיפוכי: יט] צ"ל לדריש (כתה"י וש"מ): כ] מוהבשר כצ"ל (צ"ק): כא] שמעינן (ש"מ): כב] בעי (ש"מ): כג] צ"ל ומדאורייתא (ש"מ): כד] דרבא ואביי כצ"ל (צ"ק): כה] במחתה שהיא כלי (ש"מ): כו] ואין משמע כן (ש"מ): כז] הפנימיות ולא היה חותה עצים כלל ומיהו [מיהת] י"ל ליתא בדיון לא וכו' כצ"ל (ש"מ): כח] צ"ל דמשכי (ש"מ, צ"ק): כט] וכן נסמך צ"ל דמשפי. אע"ג דקורדום לאו כלי שרת הוא כדאמר כו': ל] גה"ג אבל כש"ת גרס לה, ושם נוסף מ"מ חיתוכו והיקונו חשיב להו כלי שרת כדאמר כו' (חי'), נמחק תיבת במעילה ועש"ג: